

Dags att lämna hamnen

Årsmötespredikan av Jan-Gunnar Wahlén 8 feb 2015

Inledning

”Ett fartyg i hamn är tryggt men det är inte vad fartyg är byggda för”.

Ofta beskriver vi vår tro med ordet trygghet. Det är inget fel med det, vi behöver verkligen trygghet som människor och även fartyget är väl på sätt och vis en bild för trygghet. Skeppet är en gammal symbol för den kristna kyrkan. En bild som för tankarna till Noaks ark. Skeppet är bärare av livet och symboliserar räddningen från världens kaos och det är på väg mot säker hamn. Men OBS **på väg**, vi är inte framme än. Jag tror trygghet är viktigt i livet men den fråga vi alla bör ställa oss är: vad har vi vår trygghet i? Jag är nog rädd för att det kanske handlar om helt andra saker än kyrkan, församlingen eller ens Gud.

Trygghet i det materiella

I vårt samhälle lyfts istället de materiella värdena fram. Det är genom att köpa som jag uttrycker vem jag är, det är genom mina saker som jag får min identitet och status. Det är klart att vi påverkas av ett sådant tänkande. Men det finns faktisk kristna runt om i världen som inte har någonting av allt det där som blivit så viktigt för oss. Men tänk om de har funnit någonting större: skatten och pärlan som Jesus talar om i liknelsen. Det utmanar också vårt sätt att se på det vi har.

Vi har ju ständigt en diskussion om ekonomin, både i de lokala församlingarna och centralt. EFK växer och ändå minskar givandet. Det är rätt svårt att få ihop det och jag tänker inte ge mig in i någon analys av det. Jag tänker inte heller tjata på oss att vi måste ge mer till Guds verk. Däremot skulle jag vilja säga: tänk att vi får vara med! Tänk att vi får vara med i någonting som är mycket, mycket större än vi någonsin kan förstå: Guds rike! Ett liv tillsammans med Jesus innebär en annan värdering av det materiella än den som dominerar i samhället. Lärjungarna följde Jesus och lämnade allt, står det:

När han vandrade utmed Galileiska sjön fick han se två bröder, Simon som kallas Petrus och hans bror Andreas. De stod vid sjön och fiskade med kastnät, för de var fiskare. Han sade till dem: ”Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare”, och de lämnade genast sina nät och följde honom. När han gick vidare fick han se två andra bröder, Jakob, Sebedaios son, och hans bror Johannes, sitta tillsammans med sin far Sebedaios i båten och göra i ordning sina nät. Jesus kallade på dem, och genast lämnade de båten och sin far och följde honom. (Matteus 4:18-22)

Trygghet eller äventyr

När vi läser det här kanske vi tänker att de måste ha offrat väldigt mycket. Fast jag är inte säker på att de skulle se det så. Björn Berger sa så här: ”Det är så många som tycker att det måste vara ett offer för oss att åka till Libanon, men det är ju det här vi vill göra”. Det vi behöver är alltså inte kravfylld och tung förkunnelse om mera offer utan en eld som brinner i våra hjärtan. En eld av villighet och glädje att tjäna. Den där elden som Gud kanske tände en gång men som med åren kanske blivit en allt mer kämpande låga. Men som profeten säger:

”Ett brutet rör skall jag inte sönderkrossa och en tynande veke skall jag inte utsläcka”. Det jag tror Gud vill oss i dag, på årsmötessöndagen, är att väcka den där första kärleken till liv.

När Jesus kom till de unga männen vid Genesarets sjö och sa: ”Kom och följ mig, jag skall göra er till människofiskare” var det nog inte trygghet de tänkte på i första hand. I själva verket var det tryggheten de lämnade, den mänskliga tryggheten för att ge sig in i någonting som de själva inte alls visste vad det var, som de inte hade kontroll över. Vi älskar ju kontroll. Vi blir så stressade om vi inte vet hur saker och ting ska bli. Men vi har faktiskt inte kontroll över den båt som han kallar oss att kliva i. Så funkas inte livet över huvud taget. Vi försöker kanske och säger: ”Jag följer med om du lovar att det aldrig blir oväder, om du lovar att vi inte åker till några hemska ställen utan bara till sol och bad”. Kanske är det därför som vi så lätt stannar i hamnen. För vi vill ha trygghet och inte något oförutsägbart äventyr.

Det är fullt begripligt. Så kände även Bilbo Bagger i Tolkiens berättelse när Gandalf plötsligt dyker upp utanför hans trivsamma lilla hobbitgård:

-Jag är ute efter någon som kan delta i ett äventyr jag håller på att ordna, och det är mycket svårt att få tag i.

-Skulle tro det –i de här trakterna! Vi är enkelt stillsamt folk och frågar inte efter äventyr. Såna otäcka, störande, besvärliga historier! De bara försenar en till middagen! Jag kan inte begripa att någon kan tycka om äventyr, sade vår lille herr Bagger, stack tummen innanför hängslet och blåste en ännu större rökring. Så tog han fram sin morgontidning och började läsa, som om han inte mer ville låtsas om den gamle mannen. Han hade fått klart för sig att gubben inte var något för honom, och han ville ha i väg honom. Men den gamle mannen rörde sig inte ur fläcken. Han stod lutad på sin käpp och stirrade på hobbiten utan att säga något, tills Bilbo blev riktigt generad och till och med en smula stött.

-God morgon! sade han till sist. Vi vill inte ha några äventyr här, tack så mycket! Du kan försöka ovanför Kullen eller på andra sidan Vattnet.

(JRR Tolkien, Bilbo, sid 11-12)

Men under loppet av en eftermiddag kommer hela hans tillvaro att förändras för all framtid. Och så blir han mycket oväntat en del i uppdraget att hjälpa dvärgarna att återta skatten som draken Smaug vaktar. En väl tilltagen del av den skatten är den utlovade belöningen.

Och på sätt och vis påminner alltihop om oss. Vi har också ett uppdrag och en skatt som väntar. Men för att inte missa alltihop då behöver vi lämna vår lilla hobbitgård. Eller för att återvända till bilden av fartyget, lämna den trygga hamnen. Den församling som inte vågar ta det språnget förlorar drömmarna om vad färden tillsammans med Jesus kan tänkas innebära. Och då blir det ganska torftigt. Då blir vi mer förening än församling, vi förvaltar mer än vi förändrar och så handlar våra samtal mer om strukturer än liv. Vi sammanträder mer än vi möts.

Elden

Jag har många gånger funderat vad som hände med lärjungarna när Jesus stod framför dom för första gången. Det måste ju ha hänt någonting. De svarar inte alls som Bilbo: -Inga äventyr tack! Det måste ha varit ett verkligt möte även om det beskrivs så kortfattat i texterna. Jag tror att de såg elden i hans ögon. Jag tror att de tänkte: här står livet i egen hög person

framför mig och jag kommer att ångra mig varje dag under resten av mitt liv om jag inte tar den här chansen. Även Bilbo tog den, även om han var lite mer trögstartad.

När började jag följa Jesus? Jag vet inte säkert. När jag var 19 år och skulle fylla i en ansökan till ett evangelisationsteam stod det att man skulle beskriva sin frälsningsupplevelse och då visste jag inte vad jag skulle skriva. Men man måste inte ha en stark frälsningsupplevelse. Det är en stor nåd att redan från början ha fått formas i trons sammanhang. Det tackar jag Gud för. Men när jag växte upp upplevde jag inte att kyrkan handlade så mycket om det där livsförvandlande mötet med Jesus utan mest en massa annat. Det kan ha varit så att jag inte var mottaglig för det. Men resan till Hönökonferensen 1983 var början till någonting nytt. Då började jag för första gången känna Gudslängtan. Och när jag under gymnasiet började läsa Peter Halldorfs tidiga böcker började jag fatta. Då blev jag inspirerad att själv börja be och läsa Bibeln. Det hade jag inte gjort förut eftersom jag tyckte det verkade tråkigt. Men när jag började läsa blev jag hungrig på mer. Och någonting som kom med på köpet var att jag började känna nöd för mina klasskompisar och jag gjorde långa bönelistor som jag stoppade in i Bibeln.

När jag tänker på det där känner jag en längtan efter den där elden. Jag tror inte att det finns en väg tillbaka till tonåren. Tron måste få växa och mogna. Allt är inte så enkelt som man tror när man är 17, 18 men Jesu själv talar om elden: ”Jag har kommit för att tända en eld på jorden. Om den ändå redan brann!” (Luk 12:49)

Att grunda Hovsta frikyrkoförsamling var att ge sig av på ett äventyr. Att bygga kyrkan var också att lämna hamnen. Och nu tror jag det är dags igen. Att våga lite mer för Jesus.

Avslutning

”Ett fartyg i hamn är tryggt men det är inte vad fartyg är byggda för”. Det finns så många resurser hos oss som Gud vill använda. När vi står där och tvekar om vi ska våga lämna hamnen finns det en sak som är viktigare än annat och det är att vi är TILLSAMMANS MED JESUS i båten! ”En dag steg han i en båt tillsammans med sina lärjungar” (Luk 8:22). Även om han sen låg och sov när det stormade som mest, kanske som ett prov, så ordnade det sig till slut. Det är inte så att Gud skickar ut oss vind för våg. Han lovar att själv vara med oss. Ofta missar vi att det här löftet om hans närvaro står i ett missionsmanhang. Det är när vi går ut som vi behöver honom. Annars klarar vi oss rätt bra själva.

Och när jag talar om mission och att lämna hamnen syftar jag inte bara på att ge sig av till andra länder. Det handlar också om att ta klivet tillsammans med Jesus på hemmaplan. Det bor mer än 3000 människor här i Hovsta. Det bor närmare 4000 i Lillån och så har vi Kårsta, Ervalla osv. Vad vi vet så känner de flesta av dem inte Jesus.

De elva lärjungarna begav sig till Galileen, till det berg dit Jesus hade befallt dem att gå. När de fick se honom där föll de ner och hyllade honom, men några tvivlade. Då gick Jesus fram till dem och talade till dem: ”Åt mig har getts all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar: döp dem i Faderns och Sonens och den heliga Andens

namn och lär dem att hålla alla de bud jag har gett er. Och jag är med er alla dagar till tidens slut.”

(Matteus 28:16-20)

Bön

O, att du ville välsigna mig och utvidga mitt område och låta din hand vara med mig!

(Jabes i 1 Krön 4:10)